



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 149/2017
02.03.2017. године

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивице Вуковића из ..., поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 519/2016 од 07.06.2016. године и КжЗ 45/16 од 19.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивице Вуковића, поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 519/2016 од 07.06.2016. године и КжЗ 45/16 од 19.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.1096/2011 од 20.03.2015. године, окривљени АА, на основу члана 423. тачка 2) Законика о кривичном поступку (ЗКП), ослобођен је од оптужбе за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, те је одлучено да се окривљени ослобађа плаћања трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 519/2016 од 07.06.2016. године усвојена је жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и преиначена пресуда Вишег суда у Београду К.1096/2011 од 20.03.2015. године тако што је окривљени АА оглашен кривим за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 19.03.2010. године до 29.12.2010. године. Истом пресудом према окривљеном је изречена мера безбедности протеривања странца из земље у трајању од 5 (пет) година која се рачуна од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не рачуна у време трајања ове мере и окривљени је обавезан на плаћање суду паушала у износу од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду КжЗ 45/16 од 19.10.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Ивице Вуковића и пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 519/2016 од 07.06.2016. године, потврђена.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Ивица Вуковић, поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 519/2016 од 07.06.2016. године и КжЗ 45/16 од 19.10.2016. године, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези са чланом 16. став 2. и 4. ЗКП и чланом 246. став 1. КЗ, те у вези са чланом 485. став 2, чланом 439. тачка 1) и 2) и чланом 438. став 2. тачка 1) и 2) ЗКП и због повреде права на правично суђење из члана 32. Устава Републике Србије и члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и донесе пресуду којом ће преиначити трећестепену и другостепену пресуду сходно члану 492. став 1. тачка 2) ЗКП и окривљеног АА ослободити од оптужбе или укинути у целини другостепену и трећестепену пресуду или само трећестепену пресуду и предмет вратити на поновно одлучивање Апелационом суду у Београду.

Врховни касациони суд је у седници већа, одржаној у смислу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду закона у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, између осталог, битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, коју види у противречности изреке другостепене пресуде у погледу утврђења да је окривљени АА, заједно са окривљенима ББ, ВВ и ГГ организовао пренос дроге из Рожаја у Црној Гори за Београд и образложења пресуде из којег се, по ставу браниоца, не види који доказ потврђује тај навод оптужбе.

Надаље, наводима у образложењу захтева да другостепено веће није суштински уважило налоге суда трећег степена из одлуке КжЗ 12/16 од 11.03.2016. године, којом је укинута претходно донета другостепена пресуда у овом предмету Кж1 411/15 од 29.10.2015. године, а који се тичу пропуста у оцени одбране окривљеног и осталих изведених доказа, бранилац окривљеног указује на повреду одредбе члана 462. став 3. ЗКП, док наводима о одсуству оцене у побијаној пресуди трећестепеног већа КжЗ 45/16 у односу на поменуту противречност у другостепеној пресуди и непоступање другостепеног суда по налогу суда трећег степена, као и о одсуству оцене о основаности жалбених навода којима је указивано на погрешну интерпретацију одбране окривљеног у другостепеној пресуди, бранилац окривљеног указује на повреду одредбе члана 460. став 1. ЗКП.

Према наводима захтева, побијаним правноснажним пресудама повређена је одредба члана 16. став 2. ЗКП јер изведени докази, укључујући и одбрану окривљеног, нису цењени непристрасно већ са предубеђењем и уз фаворизовање само чињеница које иду на терет окривљеном, као и повреда одредбе члана 16.

став 4. ЗКП, занемаривањем обавезе суда да сумњу у погледу чињеница од којих зависи постојање обележја кривичног дела реши у корист окривљеног.

Међутим, ни једна од напред наведених повреда закона, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, не представља дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, па је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у наведеном делу недозвољен.

Према одредбама члана 485. ЗКП, чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди није предмет испитивања и оцене Врховног касационог суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, због чега је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА недозвољен и у делу у којем се, оспоравањем оцене другостепеног суда одбране окривљеног као нелогичне и неуверљиве и других изведених доказа (ДНК вештачење биолошких трагова, предмети пронађени у возилу окривљеног, искази сведока ББ, ГГ, ДД и ЋЋ), оспоравају чињенична утврђења и закључак суда да је окривљени извршилац предметног кривичног дела, уз изношење сопствене анализе и оцене браниоца истих доказа који, по његовом мишљењу, оповргавају закључак другостепеног суда да постојећи посредни докази искључују могућност другачијег закључка.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, али без образложења у чему се конкретно, у смислу цитираних прописа, састоје истакнуте повреде закона. Такође, као разлог подношења захтева, у смислу члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, бранилац окривљеног истиче повреду права окривљеног на правично суђење зајемченог чланом 32. Устава Републике Србије и чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, коју образлаже постојањем бројних и непомирљивих противречности у одлукама истог суда, и то решењу Апелационог суда у Београду КжЗ 12/16 од 11.03.2016. године (којом је укинута раније донета другостепена пресуда истог суда Кж1 411/2015 од 29.10.2015. године) и побијаној пресуди Апелационог суда у Београду као суда трећег степена КжЗ 45/2016.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1.), а да се у случају из члана 485. став 1. тач. 2) и 3) овог законика мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права. Како захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у односу на истакнуте повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, не садржи образложење у чему се ове повреде конкретно састоје, а у односу на повреду права из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, уз захтев није достављена одлука Уставног суда или Европског суда за људска права, којом је утврђена повреда права окривљеног истакнута у захтеву, то захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у делу у којем је поднет из наведених разлога, нема законом прописан садржај.

Из изнетих разлога, а на основу члана 487. став 1. тач. 2) и 3) ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник
Наташа Бањац,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**